30/05/2026

Ψυχοσάββατο Πεντηκοστής

/ Ορθόδοξες Προβολές

- **Γράφει ο Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Αν. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ**

Μία ακόμη ευκαιρία μάς προσφέρει η αγία μας Εκκλησία, να θυμηθούμε και να τιμήσουμε τους νεκρούς μας, τόσο τα πρόσωπα που υπήρξαν προσφιλή για μας κατά τη διάρκεια του βίου τους, όσο και το σύνολο των μελών της που κοινωνούμε μαζί τους μέσα από την αγάπη του Θεού και τη χάρη των μυστηρίων, υπερβαίνοντας το φθαρτό χρόνο του αιώνος τούτου.

Με τη μέριμνα αυτή επιβεβαιώνεται, με άλλα λόγια, η ενότητα της θριαμβεύουσας

και της στρατευόμενης Εκκλησίας, η κοινή πορεία προς τη Βασιλεία του Θεού, η αλληλεγγύη του Σώματος του Χριστού που υπερβαίνει τόπους, καιρούς, ακόμη και τη βιολογική διάσταση της ανθρώπινης ύπαρξης.

Βέβαια, είναι αλήθεια ότι μέσα στη ζωή της Εκκλησίας έχουμε τη δυνατότητα να τιμάμε τους κεκοιμημένους αδελφούς και πατέρες μας μέσα από πολλές ευκαιρίες. Από την καθημερινή προσευχή μας, τις ειδικές Ακολουθίες (τρισάγια, μνημόσυνα κ.λπ.), ή και κάθε Σάββατο, που είναι ημέρα αφιερωμένη στη μνήμη τους. Πέραν αυτών, ωστόσο, δύο Σάββατα του έτους, αυτό της Απόκρεω και το σημερινό της **Πεντηκοστής**, αφιερώνονται ειδικά στη μακάρια ανάπαυση των αποδημησάντων αδελφών μας.

Ειδικότερα στις τελευταίες αυτές περιπτώσεις “μνείαν ποιούμεθα” των αδελφών που εγκατέλειψαν τον παρόντα βίο σε συνθήκες εμπερίστατες, οπότε δεν έτυχαν των συνήθων καθορισμένων εκκλησιαστικών τελετών: όσων δηλαδή ξεψύχησαν κατά τη διάρκεια πολέμων, ταξιδιών, σε μακρινούς και απόμερους τόπους, σε βρεφική ηλικία, σε δυστυχήματα ή ακόμα και όσοι λόγω φτώχειας και ένδειας δεν αξιώθηκαν της εξοδίου Ακολουθίας και των υπόλοιπων της Εκκλησίας ευχών.

Την παραμονή, λοιπόν, της μεγάλης γιορτής της φανέρωσης της Εκκλησίας μέσα στον κόσμο, της Πεντηκοστής, δεν λησμονούμε τους προαπελθόντες αδελφούς μας και διατρανώνουμε την Οικουμενικότητα και την Καθολικότητα της Μίας και Αδιαίρετης Κοινωνίας του εκκλησιαστικού σώματος. Οι προσευχές των ζωντανών ενώνονται εν Χριστώ με αυτές των κεκοιμημένων στην ευχαριστιακή κοινωνία και δίνουν την ευκαιρία στον Φιλεύσπλαχνο Πατέρα να προσφέρει τη συγχώρεση, όπως διδάσκει η εκκλησιαστική μας Παράδοση.

Δεόμενοι για τους αδελφούς που δεν ζουν πλέον μαζί μας, εκφράζουμε την αγάπη μας γι’ αυτούς και έχουμε έτσι τη δυνατότητα να απαλύνουμε τη θλίψη μας και να έλθουμε σε κοινωνία μαζί τους διατηρούμενοι όλοι στην αιώνια μνήμη και αγάπη του Θεού. Παράλληλα, προτρεπόμαστε να επιδοθούμε σε έργα ευποιΐας και αγάπης, προς όφελος αυτών που εξεδήμησαν αλλά και ημών των ιδίων.